

Sygn. akt III Ca 685/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Tomasz Tatarczyk (spr.)

Sędzia SO Andrzej Dyrda

Sędzia SR (del.) Ewa Buczek – Fidyka

Protokolant Aneta Puślecka

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2014 r. w Gliwicach na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Jawnej J. i B. P. w G.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 18 lutego 2014 r., sygn. akt I C 291/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.**

SSR (del.) Ewa Buczek - Fidyka SSO Tomasz Tatarczyk SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Ca 685/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 18 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda 3813,08 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 15 lutego 2013 roku, oddalił powództwo w pozostałej części, orzekł o kosztach procesu. Sąd ustalił, że w dniu 12 sierpnia 2010 roku w wyniku kolizji drogowej uszkodzony został pojazd marki H. należący do J. W. (1) i J. W. (2). Sprawca szkody kierował pojazdem, na który posiadał polisę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego wykupioną u pozwanego. W dniu 17 sierpnia 2010 roku poszkodowani zgłosili szkodę pozwanemu. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił poszkodowanym w sierpniu 2010 roku odszkodowanie za szkodę w pojeździe w wysokości 2459,89 złotych. Poszkodowani nie kwestionowali wysokości przyznanego im odszkodowania. W dniu 4 lutego 2011 roku poszkodowani zawarli z powodem umowę cesji przenosząc na niego wierzytelność z tytułu szkody w pojeździe ponad kwotę 2459,89 złotych. Według ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanych w dniu 15 stycznia 2011 roku koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 6.261,95 złotych brutto. Za sporządzenie ekspertyzy poszkodowani zapłacili 246 złotych. Pismem z 30 stycznia 2013 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty 4.048 złotych z tytułu dalszego odszkodowania za szkodę w pojeździe i zwrotu wydatku na opracowanie ekspertyzy. Uzasadniony koszt

naprawy samochodu według cen z sierpnia 2010 roku wynosił 6.026,97 złotych brutto. Za usprawiedliwione w świetle art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych, art. 822 § 1 k.c. oraz art. 361 § 1 i 2 k.c. uznał Sąd żądanie zapłaty kwoty 3.567,08 złotych stanowiącej różnicę pomiędzy odszkodowaniem należnym ustalonym w oparciu o opinię biegłego na kwotę 6.026,97 złotych, a odszkodowaniem wypłaconym w kwocie 2.459,89 złotych oraz żądanie refundacji wydatku w kwocie 246 złotych poniesionego na sporządzenie kalkulacji szkody. Za podstawę rozstrzygnięcia o odsetkach przyjął Sąd art. 481 § 1 w związku z art. 455 k.c. Ocenił jako niezasadne żądanie odsetek za okres od dnia 13 września 2010 roku do dnia 15 lutego 2013 roku. Wskazał, że w wyniku postępowania likwidacyjnego pozwany wypłacił poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości przez nich niekwestionowanej. Do zapłaty dalszego odszkodowania powód wezwał pozwanego dopiero w styczniu 2013 roku, mimo, że umowa cesji zawarta została w lutym 2011 roku. O cesji wierzytelności pozwany nie został poinformowany przed wezwaniem do zapłaty, w którym powód określił mu 14-dniowy termin na spełnienie żądania. Według Sądu, pozwany nie pozostawał w opóźnieniu ze spełnieniem dalszego świadczenia do chwili otrzymania wezwania z 30 stycznia 2013 roku i upływu określonego w nim terminu. Druga strona wcześniej żądania nie wyartykułowała. Pozwany nie pozostawał w opóźnieniu co do zapłaty kwot nieobjętych jego decyzją, skoro poszkodowani po otrzymaniu decyzji ani wcześniej nie określili kwotowo swojego roszczenia. W opóźnieniu pozwany znalazł się dopiero z upływem terminu określonego w wezwaniu, tj. w dniu 15 lutego 2013 roku. O kosztach procesu orzekł Sąd po myśli art. 100 k.p.c. obciążając pozwanego obowiązkiem zwrotu wszystkich kosztów, ponieważ powód, jak stwierdził, uległ tylko co do nieznacznej części swych żądań.

W apelacji powód zarzucił obrazę prawa materialnego – art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych przez niezastosowanie tego przepisu, co doprowadziło do orzeczenia w zakresie odsetek w sposób niezgodny z przepisami prawa, art. 455 § 1 k.c. przez jego zastosowanie, co doprowadziło do uznania, że powodowi przysługują odsetki od upływu 14-dniowego terminu od wezwania pozwanego do zapłaty, art. 481 § 1 k.c. przez przyjęcie, że świadczenie z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu ma charakter bezterminowy, co doprowadziło do uznania, iż dłużnik nie opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. W oparciu o te zarzuty skarżący domagał się zmiany wyroku przez zasądzenie odsetek ustawowych od kwoty 3.567,08 złotych od dnia 13 września 2010 roku, zasądzenia od pozwanego zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powoda zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Trafnie wskazuje skarżący, że zobowiązanie pozwanego z tytułu zawartej ze sprawcą szkody umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej należy do zobowiązań terminowych. Świadczy o tym treść powołanego w apelacji art. 14 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczeń Komunikacyjnych. Przepis ten powtarza regulację art. 817 § 1 k.c.

Wbrew twierdzeniom apelacji, pozwany nie pozostawał jednak w opóźnieniu w okresie poprzedzającym upływ terminu określonego w piśmie wzywającym do zapłaty uzupełniającego odszkodowania za szkodę w pojeździe.

Ogólną cechą zobowiązań, o czym stanowi art. 354 § 2 k.c., jest obowiązek współdziałania wierzyciela przy wykonaniu zobowiązania. Współdziałanie wierzyciela powinno pozostawać w zgodzie z treścią zobowiązania dłużnika, celem społeczno-gospodarczym zobowiązania, z zasadami współzycia społecznego, a jeżeli w zakresie wykonania zobowiązania istnieją ustalone zwyczaje – w zgodzie z tymi zwyczajami. Ta cecha zobowiązań niewątpliwie dotyczy również stosunków ubezpieczeniowych. Według art. 13 ust. 1 powołanej ustawy z 22 maja 2003 roku, zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody, prawomocnego orzeczenia sądu lub w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008 roku o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta. Powiązanie tego unormowania z art. 14 ust. 3 ustawy prowadzi do wniosku, że oprócz zgłoszenia wypadku ubezpieczeniowego wierzyciel powinien określić wysokość roszczenia odszkodowawczego. Jeżeli tego nie

uczyni, a zakład ubezpieczeń spełni świadczenie w ustalonej przez siebie wysokości wierzyciel w ramach realizacji obowiązku współdziałania powinien wypowiedzieć się odnośnie tego, czy wypłacona kwota jest odpowiednia. Brak oświadczenia wierzyciela w tym przedmiocie powoduje brak opóźnienia po stronie zakładu ubezpieczeń. W opóźnieniu zakład ubezpieczeń znaleźć się może dopiero z chwilą zgłoszenia przez wierzyciela dalszych roszczeń, o ile te roszczenia będą uzasadnione. Podzielić należy w tym zakresie powołane w motywach zaskarżonego wyroku stanowisko Sądu Najwyższego będące podstawą wyroku z 6 lipca 1999 roku, III CKN 315/98.

Poszkodowani J. W. (1) i J. W. (2) nie określili w zgłoszeniu szkody wysokości swojego roszczenia. Po otrzymaniu odszkodowania w wysokości ustalonej przez pozwanego w wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego nie zgłosili zastrzeżeń, nie wypowiedzieli się odnośnie tego, czy wypłacona kwota jest odpowiednia. Wierzytelność o uzupełniające odszkodowanie zbyli na rzecz powoda, który sporządził dnia 15 stycznia 2011 roku kalkulację kosztów naprawy pojazdu, a po upływie dwóch lat wystosował do pozwanego pismo z 30 stycznia 2013 roku wzywające do zapłaty w terminie 14 dni dalszego odszkodowania.

W tym stanie rzeczy prawidłowo stwierdził Sąd Rejonowy, że pozwany po wypłacie poszkodowanym odszkodowania a przed upływem terminu określonego w wezwaniu nie pozostawał w opóźnieniu.

Zaskarżony wyrok nie narusza wskazanych w apelacji przepisów prawa materialnego, odpowiada zasadom słuszności.

Dlatego apelację powoda oddalono w oparciu o art. 385 k.p.c., o kosztach postępowania odwoławczego orzekając po myśli art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 k.p.c.; powód będąc stroną przegrywającą w postępowaniu odwoławczym obowiązany jest zwrócić pozwanemu, na jego żądania, koszty zastępstwa prawnego w tym postępowaniu.

SSR (del.) Ewa Buczek - Fidyka SSO Tomasz Tatarczyk SSO Andrzej Dyrda

Sygn. akt III Ca 685/14